Η προχθεσινή παρέλαση είναι πλέον ιστορία, ενδεχομένως να μπει και σε κάποια αράδα της, μαζί με την αντίστοιχη της 28ης Οκτωβρίου 2011, αν ο ιστορικός του μέλλοντος συνδέσει τα επεισόδιά τους με την πρόταση Παπανδρέου για δημοψήφισμα και τα όσα επακολούθησαν. Το πρόσημο αυτών των παρελάσεων προς το παρόν αγνοείται, καθώς η Ιστορία επιφυλάσσεται για να συνυπολογίσει και την έκβαση της σοβούσας μεγάλης παγκόσμιας κρίσης, περιβαλλοντικής, ηθικής, οικονομικής, στην οποία η μικρή -παραλείπουμε το σύνηθες συμφραζόμενον περί εντιμότητος- Ελλάς πρωταγωνιστεί αρνητικά.

Θα καταφέρει ο πανταχόθεν απειλούμενος πλανήτης μας να απαλλαγεί απ' το κυρίαρχο καταστροφικό μοντέλο και να αποσυνδέσει την ευτυχία από την κατανάλωση; Θα μπορέσουμε οι Έλληνες να προτάξουμε τον τόπο μας ως προνομιακό βωμό αναστοχασμού για τον σύγχρονο άνθρωπο; Θα πάψουμε να αντιμετωπίζουμε ως εμπόδιο για τη συνέχιση της χυδαίας ανάπτυξης που ακολουθήσαμε αρχαιότητες και περιοχές Natura; Θα

μπορέσουμε, επιτέλους, να προστατεύσουμε και να αναδείξουμε τους θησαυρούς μας και να τους εντάξουμε σε λεωφόρους αξιών ενός τέτοιου αναστοχασμού; Ενδεικτικά αναφέρω τη Λεωφόρο Σωκράτη για να αναζητήσουμε το ευ ζην και τη σημασία του κωνείου, τη Λεωφόρο Ιπποκράτη για να επικαιροποιήσουμε τον όρκο του και να ανακαλύψουμε ξανά τα βότανα της ελληνικής γης, τη Λεωφόρο Αισχύλου για να ψαύσουμε το τραγικό του ανθρώπου στα αρχαία θέατρα, που κόντρα στη γενικευμένη μαυρίλα αναδεικνύει το ΔΙΑΖΩΜΑ.

Εξηγούμαι για το παραλήρημα. Τις προάλλες, μετρώντας ένα αυθαίρετο -μηχανικός γαρ- σε δυσπρόσιτη λαγκαδιά της Σητείας, παρακολούθησα την παρέλαση των εικόνων, των ήχων, των ευωδιών και σκέφτηκα πόσο αδικεί την Ελλάδα ο υπολογισμός της επιφάνειάς της μόνον οριζοντιογραφικά, λες και είναι Ολλανδία. Αδικία ποσοτική και ποιοτική, γιατί σ' αυτές κυρίως τις αμέτρητες επιφάνειες, ράχες, σπηλιές, πηγές, γιαλούς, κορφές, χαράκια μεγάλωσε η Ελλάδα· εκεί κέρδισε τη ζωή, εκεί σμίλεψε μύθους, ιστορία, πολιτισμό ο κάτοικος αυτού του τόπου επί 4.000 χρόνια, εκεί γυρόφερνε η μούσα των ποιητών του. Κι ήρθε αβίαστα στον νου ο Σολωμός, βάρδος της ελευθερίας που "με βια μετράει τη γη", αλλά και της ομορφιάς, πιθανής σωτήρος του κόσμου:

"... Και μες στης λίμνης τα νερά, όπ' έφθασε μ' ασπούδα,

έπαιξε με τον ίσκιο της γαλάζια πεταλούδα,

που ευώδιασε τον ύπνο της μέσα στον άγριο κρίνο·"

Το παραλήρημα συνεχίστηκε. Ο αναρχικός άρχων των συνειρμών μου συγκάλεσε φιλολογικό δικαστήριο να αποφανθεί για το αμφίσημο "βια" του Σολωμού, που το συνέδεσε με την επικείμενη παρέλαση. Βία ή βιασύνη. Κλήθηκε ο Κάρολος, συνηγόρησε υπέρ της βίας, μαμή της Ιστορίας, κλήθηκε κι ο Μαχάτμα, αντέκρουσε. Στη σύσκεψη των ενόρκων ισοψηφία, οι μεν με επικεφαλής τον Κολοκοτρώνη και τον Τσε συντάχθηκαν με τον Μαρξ, οι δε με τον Κύρκο και τον Μπερλιγκουέρ συμφωνούσαν με τον Γκάντι. Η σύσκεψη διαρκεί αιώνες, επανάσταση ή μεταρρύθμιση, η απόφαση εκκρεμεί, όμως η παρέλαση με καλούσε να πάρω θέση.

Κενή· δεν πήγα ούτε αυτή τη φορά, έξι χρόνια αιρετός δεν ανέβηκα σε εξέδρα. Γύρω από κακοποιημένα σύμβολα, σπάταλα και αντιδημοκρατικά, σκηνοθετούνται συγκρούσεις, χαρά στα κανάλια, ανάμεσα σε μπαλωματήδες τεχνικούς της εξουσίας και σε "επαναστάτες" χωρίς πρόταση. Οι μεν επισείουν χιλιάδες απολύσεις, οι δε θέλουν χιλιάδες προσλήψεις. Πώς θα ανασυγκροτηθεί το παραλυμένο κράτος, πότε θα αποκτήσουμε Κτηματολόγιο, πότε δηλαδή θα μετρήσουμε τη γη μας και θα ορίσουμε επιτρεπτές χρήσεις, με βια ή με βία αδιάφορο, για να μην υπάρχουν γκρίζες ζώνες να στήνουν χορό τα συμφέροντα. Γι' αυτά κουβέντα. Και σ' έναν μήνα εκλογές, 191 χρόνια μετά...

Αντώ νης Ανηψητάκης